

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΜΑΣ

Η ΠΡΩΤΕΣ ΦΟΙΤΗΤΙΚΕΣ ΤΑΡΑΧΕΣ

Μερικά επεισόδια στην «Οικίαν Κλειάνθους». 'Εξέγερσις έναντιόν του καθηγητού Δημ. Μαυροκορδάτου. 'Ο φιλότιμος Μανουήλ. Οι γενεσιερέτες φοιτηταί. 'Η οστίασις τεδ... γιουβεταίου!... 'Ο φουσταναλλάς επιστάτης και ή κομψοσύνη του. 'Η ἀρβρογραφία της 'Φήμης. Τέ Πανεπιστήμιο και ή 'Εξοσις του 'Θωνος. 'Ο ρόλος τών φοιτητών κ.λ.π. κ.λ.π.

Α ἑγκαίνια του πρώτου Πανεπιστημίου μας στή λαομάνη «Οικίαν Κλειάνθους» ἔγιναν στίς 8 Μαΐου 1837, μέ δὴ τὴν ἐπισημοῦντα πού ἤθελε νὰ δώσει σὸν γαγονός ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Κυβέρνησις. 'Ο 'Οδων παρόντη αὐτοπροσώπως μέ λαμνή ἀκολοθία, ὁ θεολόγος Μισοῦλ 'Αποστολίδης ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικό, καὶ ὁ στρατός καὶ οἱ παρισταμένοι ἄνδρες τοῦ 'Αγῶνος ἐπυροβόλησαν ἀπὸ χαρὰ! Διηγόνται μάλιστα διὰ τὸ Θεόδ. Κολοκοτρώνης, ὅταν ἔφτασε ἐπὶ τόπον μέ ἀκολοθία παλληκάρων, ἐκλήθη ἀπὸ τὸν ὑπασπιστὴ τοῦ Βασιλέως 'Ευδένταμι νὰ μὴ μόνος αὐτὸς μέσῃ καὶ ν' ἀφήσῃ τὸν ἀποχωρημὸ αὐτό, καὶ δειχόντες τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὸ Πολάτι, εἶπε:

— Ἀπὸ θὰ φράξῃ εἰσαίτω!

'Η ὄλιβρη αὐτῆ προφητεία ἐπραγματοποιήθη. Τὸ Πανεπιστήμιον, μετὰ 26 ἔτη, εἵπατε προσηύοντα ῥόλον αὐτῆν ἔξωσι τοῦ 'Θωνος. Μόλις ἰδούθη τὸ Πανεπιστήμιον (τὸ Πανεπιστημιαίον, ὅπως τὸ ἔλεγαν τότε) ἔγινε καὶ ἡ πρώτη φοιτητικὴ ταραχὴ. Οἱ καθηγηταὶ ἦσαν τότε ὀλίγοι. 'Ο Μισοῦλ 'Αποστολίδης, ὁ Κοιντοῦνης, ὁ Βούρος, ὁ Λευκίσις, ὁ Γ. Γενναδίου, ὁ Δημ. Μαυροκορδάτος, ὁ Βαρβάρης, ὁ Νέγγρης, ὁ Οὐλάχι. Οἱ φοιτηταὶ ἦσαν ἐπισὶς 52 μέλις, οἱ περισσότεροι τῆς Νομικῆς... 'Ἐν τούτοις, ἔνας ἀπὸ τοὺς καθηγητάς δὲν ἄρσος στους λίγους αὐτοὺς φοιτητάς: 'Ο Δημ. Μαυροκορδάτος, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν μόνο σοφὸς ἀνθρώπος, ἀλλὰ καὶ ἀνήκει στή μεγάλη ἐκείνη οικογένεια πού ἐπρόσφερε σπουδαίαις ὑπηρεσίαις ἐνταίς Πατριδῶν, καὶ ἦταν καὶ δορητὴς τοῦ Πανεπιστημίου. 'Ολα αὐτὰ ὅμως δὲν τ' ἀκούγον οἱ φοιτηταί. 'Η διδασκαλία του δὲν τοὺς ἱκανοποιεῖσιν, καὶ σὸν μαθητὰ του οἱ φοιτηταί—ἀνθρώποι μέ γενναίους, σεβαστῆς ἡλικίας ὄλοι—ἔνοητοι καὶ ἀπειλητικοί, τὸν ἀπεδοκιμαζάν ἀγρίως. 'Ἐκτός τῶν ἄλλων ὁ Μαυροκορδάτος ἐθεωρεῖτο διὰ ἀντεπροσώπου μέσῃ σὸν Πανεπιστήμιον τῆ Φαυαριωτικῆς ἀριστοκρατίας, τὰ ἔξωσι, τὰ ὁποῖα δὲν ἐχόντευαν οἱ τοιχομαχοὶ ἀγωνισταί.

'Υποκινηταὶ τῶν ταραχῶν ἦσαν δύο ἑσσηοὶ φοιτηταί: 'Ο Γούδας καὶ ὁ Κομπίτης. 'Η Πρωτανία ἔλαβε ἀμέσως δραστηρίῃ μέτρα ἀπὸ κίνημα κατεστάλη προτοῦ λάβῃ μεγαλειότερες διατάξεις. 'Ο Πρωτάνης ἐκάλεσε τοὺς δύο πρωτοεσσηοὺς, τοὺς ἐβρόβησε διὰ τὴν ἀπόβλησιν καὶ τοὺς ἔβασε νὰ ἠουχάσων. 'Ο Γούδας μάλιστα εἶπε καὶ ὁ πρώτος διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ ὁκέμη ὁ πρώτος πρὸν κείθεσε τὰ κοινωνικὰ συγχαρητήρια τῶν ἐφημεριδῶν.

Λίγο ὀρότερα ἰσημεσιθὴν νέα ἐξέγερσις σὸν Πανεπιστήμιον. Αὐτῆ τῆ φορὰ ἀνταπληθινὸς ἦταν ὄλλος καθηγητὴς, ὁ Μανουήλ. Καὶ αὐτὸς ἦταν ἀνθρώπος σοφός. Διέκομπε τίς πολιτικοαριστικὲς μελέτις του σὸν ἔξωτερικό, γιὰ νὰ ὑπακούσῃ στήν τηλεγραφικὴν πρόκλησιν τῆς 'Ἐλλ. Κυβερνήσεως καὶ νὰρθῆ νὰ διδῆσῃ 'Ιστορίῃ. 'Ἄλλ' οἱ γενεσιερέτοι φοιτηταὶ δὲν ἀκούσαν τίποτε ἀπ' αὐτό. 'Ο καθηγητὴς ἦταν αὐστηρός, ἤθελε τὰς τίς παραδόσεις του, ἦταν μάλιστα καὶ λίγο γκρινιζός. Καὶ οἱ φοιτηταὶ ἐξέκριναν ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ πῆγαν σὸν 'Υπουργεῖον τῆς Παιδείας γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἀκολοθυόμενοι ἀπὸ πλῆθος λαοῦ πού ἔτρεξε νὰ ἰδῆ τὸ πραιοφανεῖσθῃ ὄθῃμα.

Προτοῦ ὄμως γράσων σὸν 'Υπουργεῖον, ὁ Μανουήλ εἶχε ὑπαβάλῃ καὶ ὄλας τὴν παραιτήρι του. 'Ἐν τούτοις, ἡ ταραχὴ ἐσυνεχισθῆσαν. 'Η ἄστυνμοσι ἀναγκαστικὸς τότε νὰ συλλάβῃ δύο-τρεις, ἀπὸ τοὺς πρὸ ἑσσηοὺς «'Ακαδηματικῶν πολιτάς», ἀλλὰ ὅταν οἱ κλητήρες ἐμπήσαν σὸν Ἐξαρχοπλάσειον τοῦ Σμυρνοῦ Βελισσαρίου—σ' ἔνα στενὸ ὄρομιο τῆς Μητροπόλεως— νὰ συλλάβουν τὸν φοιτητὴ Παλατόπουλον, παρὰ λίγο νὰ γίνῃ λαϊκὴ ἐξέγερσις. 'Ο φοιτητὴς ἐκάλεσε ὄν βοήθειῃα τοὺς πολιτάς, ὄλα τὰ ἔσσηοι τῆς λαϊκῆς ἀταξίας ἐξέπλησαν, καὶ οἱ κλητήρες, βοηθοῦμενοι ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας, ἀναγκαστικὸν νὰ ποροβόλησων κατὰ τὸν λαοῦ, γιὰ νὰ τοὺς πᾶρουν τὸν ταραξίτη φοιτητὴ.

Γιὰ δύο-τρεις ἡμέρας οἱ 'Αθηναῖοι ἐπέσσαν ἀπ' ὄλα τὰ στάδια τῆς ἀνησυχίας, ἡ ὁποῖα μετεδίδῃ καὶ στίς ἐπαρχίαι. Διάρρονοι γονεῖς φοιτητῶν ἠρῶσαν ἀπὸ τίς ἐπαρχίαι ἀνήσυχον γιὰ τὰ παιδιὰ τους. 'Η Κυβέρνησις ἔνοιωσε τότε δυνατὸν κλονισμὸν. Ἐντελῶς δὲν ἐχέθη ἄμμα. Οἱ συλληφθέντες φοιτηταὶ Χ. 'Αναγνωστοπούλου καὶ Κ. Πανταρχίδης ἀπελύθησαν ἀπὸ τὴν ἄστυνμοσι, καὶ μὴ ἔλτροπῃ φοιτητῶν ἐπῆγε σὸν σπίτι τοῦ καθηγητοῦ Μανουήλ νὰ τὸν παρακαλέσῃ

νὰ συνεχίσι τὴ διδασκαλία του. 'Ο Μανουήλς πακοκοῖσος σ' ἔνα μικρὸ σπίτι, κοντὰ σὸν Μοναστηριά. 'Όταν ἄσος τοὺς φοιτητάς ν' ἀνεβαίνουσι μέ ὄροβον τὴ μικρὴ σκάλα, ἔνομιος δὲς πηγαίνουσι νὰ τὸν σποτάσων. 'Ἐτρεξε λοιπὸν σὸν εἰκονοστάσι του, ἔβασε σὸντομα τὴν προσεχὴ του, καὶ ἔβασε, σὸν ἄρχαῖος φιλόσοφος, ἡσχος καὶ ἀπαθῆς, ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Οἱ φοιτηταί, μέ σεβασμὸν, τοὺ ὑπέβαλαν τὴν παρὰκλῆσον νὰ ἐξακολοθῆσι τίς παραδόσεις του, ὁ Μανουήλς ἀδέχθη, ἀπέσους τὴν παραιτήρι του καὶ ἡ ἡσυχία ἔαναγρίσων σὸν νεαρὸ Πανεπιστήμιον. 'Η πρώτες αὐτὲς φοιτητικὲς ταραχὴς εἶνε γνωστῆς σὸν Πανεπιστημιακὰ χρονικά μέ τ' ὄνομα «τὰ Μανουσιεκάς».

'Όταν τὸ Πανεπιστήμιον, (ἀπὸ τὴν παλιὰ «Οικία Κλειάνθους» τῆς Πλάκας) μετεφέρθη σὸν κτίριον πού βρισκείται σήμερα, ἔξωσσε μὴ ἄλλη ἑστίσις, καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀσχημὴ πραγματικῆς ἀστέια, τὴν ἀκόλουθη:

Μερμοὶ φοιτηταί, πού γιόρταζαν τὴν ὄνομαστικὴν γιορτὴ ἐνὸς συναδέλφου τους, παρὰγγεῖλαν σὸν φορηθὸν ἔνα τεριστίον γιορβέτι. 'Ἄλλ' ἐτόθς ἐγεννήθη τὸ ζήτημα πού θὰ φαγηθῇ τὸ γιορβέτι αὐτό, καὶ πού θὰ βρεθῇ ὁ καταλλῆλος ὄρος γιὰ τὴν διακοῖδισιν, ἀπὸ τῆ παρὰ θὰ ἦταν πολὺ μεγάλη. Τότε, ὄς ἀπὸ μηχανῆς θεός, παρουσιαστικὸς ὁ 'Επιστάτης τοῦ Πανεπιστημίου, ὁ ὁποῖος τοὺς παρῆσχομους μὴ αἰθῶσσε, μέ τὴ συμφωνία νὰ λάβῃ καὶ αὐτὸς μέρος σὸν γιορβέτι! 'Ἐκείνοι τὸ δέχτηκαν, καὶ τὸ βρῶδον σὸ μὴ ἀπὸ τίς κεντρικῆς ὄσλες τῶν παραδόσεων τοῦ Πανεπιστημίου ἡ φοιτητικὴ παρὰ ἐξεκρινεῖσθῃ τ' ὄργασι τοῦ γιορβετιοῦ, βρέχοντάς το μέ μπόλιον ρετιναῖο...

Οἱ φοιτηταὶ κατέβαζαν ἀλλεπάλληλα τὰ ποτήρια. 'Ο 'Επιστάτης ρουφῶσος τὸ ρετιναῖο τὸ μὴ ἀρραβένισθῃ ὄσισ, καὶ σιγα-σιγὰ τὸ γλάντι ἄναψε! Σὲ μὴ σιγμὴ τὰ θρανία παρραμεριστικῶν, καὶ οἱ φοιτηταὶ ἄρχισαν νὰ χορῆσων στυτὸ, καλαματιανὸ, μπάλο καὶ ὄλα τὰ εἶδη τῶν ἐλληνοερσῶν χορηθῶν, τραγουδῶντας σὸν ἄμα μέ δλη τὴ δύναμη τῆς φωνῆς τους! Τέλος, ὁ φουσταναλλάς 'Επιστάτης ἐτράβησε ἀπὸ τὴ μέση του τὴν πιστόλα του, καὶ μέ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν, ἐπυροβόλησε σὸν ἀέρα! 'Ο ὄρογρος καὶ ἡ φωνὴς σὸν ἐκένετρῶσαν ἀπ' ἔξω ἀρκετοὺς νυχτερινοὺς διαβάτες, καὶ τέλος ἔνας ἀπὸ τοὺς καθηγητάς τοῦ Πανεπιστημίου, περαιοσὸς ἀπὸ κεί, ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς αὔλης, ἐκομψοῖσθῃ σὸν παρῆσχομὸν καὶ...εἶθε τὸ ἀέροθρήνη ὄθῃμα...

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Σύγκλητος σὸν ἔλατῃς ἐκτάσως καὶ ἀπεραιοσὸς τὴν παύσι τοῦ 'Επιστάτη καὶ τὴν ἀπεβόλη ὄχιῃ φοιτητῶν. 'Ἄλλ' οἱ ἀποβληθέντες σὸν ἐκάλεσαν τοὺς φοιτητάς καὶ τὸ λαὸ σὸν Προπύλατον τοῦ Πανεπιστημίου. Μὴ ἐφημεριδῶν, ἡ 'Φήμη ἀνέβρε ν' ἀσφρογραφῆσῃ «ὄπτε τῶν ἀκόμειμων 'Ακαδημαϊκῶν πολιτάς», καὶ οἱ πολιτικοὶ ἔβασαν νὰ ἐμπελευθεθῇ τὴν ἔξωγερσι νὰ... ρίξουν τὴν Κυβέρνησι! Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἡμέρες τότε ἦσαν πονηρές, καὶ ὄλα ἦσαν ἐπικίνδυνα, καὶ οἱ σπῆτες τῆς ἐξέγερσως μισορῶσαν ν' ἀνόψουν ὄλοκληρη νυχταγία, ἡ Σύγκλητος ἔβασε τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία, ἐδέχτικε πᾶσι τὸν ἀποβληθέντας φοιτητάς καὶ τὰ πράγματι ἡσχασαν. Μόνον ὁ ἀρκεμῶνος 'Επιστάτης ἐλήθησε τίς ἀμάρτιαις ὄλων γιὰ τὴν ἐσῆσῃ ὄριμνῆς ἀπὸ τῆ ὄθσι του. 'Η στίσις αὐτῆ εἶνε σὸν Πανεπιστημιακὸν χρονικὸ μέ ὄνομα «ἡ στίσις τοῦ γιουβεταίου!» Προεγρητικῆς τῆς ἦταν ἔνας ὄπες γλεντιὴ τῆς Πλάκας καὶ ἐπὶ εἰη ἀστυνῶμος τῆς Δημοτικῆς 'Αστυνερῆς, ὁ Θεόδωρος Δημητρίου.

Ἀρότερα, ὅταν ἡ 'Ἐλλὰς εἶχε βαρεθεῖ πρὸν τὸν 'Θωνον, καὶ στρατιωτικὸν σὸν ποροῖσθῃ μέ πλελινοὺς, ἐκεχέδιζαν τὴν ἐκθρόνισιν του, ὁ Πανεπιστήμιος ἔβασε πρὸντορο χέρι βοήθειαι στίς ἐχθρας τῆς πρώτης μας Δυναστείας. Τὸ ἀνάστω διδακτικὸν εἶχε τὸ ὄνομα «'Οσέδωνιον Πανεπιστημίου» καὶ οἱ πρώτοι του εἰερεῖτες ἦταν ὁ 'Ρόβας καὶ ὁ πατέρας του Λουδοβίκος τῆς Βαυαρίας. 'Ἄλλῃ ὄθς σὸν ἄλλη τὴν ἐξερμῶμῃσιν παθῶν, ὄλ' αὐτὰ ἐλημερῶθησαν, καὶ ἐκείνοι πού ἀνέβρεβαν νὰ σπρῶσων σὸν πόδι τὸν λαὸ, σὸν Πανεπιστήμιον, ἐζήτησαν καὶ βρέθηκαν τὸ πρῶτον ὄλικο πού τοὺς χροιστόταν γιὰ τὴν ἔξωγερσιν ἔναντιόν τῶν ἀνετιμῶντων βασιλέων: Καὶ τὸ ὄλικὸ αὐτὸ ἦταν ἡ φοιτητικὴ νεότης. Τὸ «φλογορὸ νομῖν» ἔβασε τὴν προποροεῖσι, τῆς ἀντιεσθητικῆς ἱπανοσιόσεως, καὶ φοιτητὰ ἔβασαν πρῶτοι σὸν ὄρομους τῶν 'Αθηθῶν, σπᾶζοντες συγχορῶνας μέ πέτρες τὰ φανερὰ, τὸ ἐπαναστατικὸν τραγῶδι:

«Ἐως πότε ἡ ἔξνη ἀκρίδα,
Ἐως πότε νεοφῶς Βαυαρῶς

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΒΕΝΤΑΛΙΑ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η βεντάλια έλλεξε και τώρα. Η αρχαιότερα βεντάλια που διεσέθη μέχρι σήμερα. Η βεντάλια στους Αιγυπτίους, στους Κινέζους, στους Ινδούς. Η Έτρουσκική βεντάλια. Όπου χρησιμοποιείται και για το άνωμα της φωτιάς. Η βεντάλια στις έγκλησεις. Η Ρωμαϊκή αερίστριες. Η βεντάλια στην αρχαία Ελλάδα. Η βεντάλια σήμερα. Είς άχρηστία κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κινέζικη βεντάλια 1400 ετών.

Η κοσμική κυρία δέν μεταχειρίζονται πλέον σήμερα τις βεντάλιες παρά σπανιότατα και μόνον στους χορούς. Ο σίλον της πρακτικότητας, στον όποιον ζούμε σήμερα, κατηγγίγος και το χαριτωμένο αυτό συμπλήρωμα της γυναικείας τουαλέτας, το άρχαιότερο όπ' όλα τα στολίδια της γυναικός. Στην Αίγυπτο, στην Κίνα και σ'αύς Ινδία ήταν γνωστή ή βεντάλια πρό τριών και τεσσάρων άκμών χιλιάδων έτών πρό Χριστό. Στό Μουσείον του Βουλών, κοντά στό Κάιρο, βρίσκεται ή άρχαιότερη αιγυπτιακή βεντάλια. Βρέθηκε στον τάφο της βασιλίσσης 'Αδ-Χοϊπέ, ή όποια ζούσε κατά τό 1700 π. χ. Η βεντάλια αυτή, αποτελείται από ένα έξιλονο κέρι μ' άπό ένα έπίσης έξιλονο δίσκο, στολισμένο με άργεα ποικίλαμα. Στην περιφέρεια του δίσκου διακρίνονται οι τρέτες οι όποιες έχησάν για να στερεώνονται τά φτερά της στρουθοκαμήλου, που άποτελούσαν τό κυριώτερο χαρακτηριστικό μιας άστειλής αιγυπτιακής βεντάλιας.

Γιά τήν άκμή της βιομηχανίας της βεντάλιας τήν αρχαία Αίγυπτο μάς βεβαιώνουν ή πανάρχαιες τοιχογραφίες του τόπου αυτού. Στις τοιχογραφίες αυτές συναντούμε συχνότατα βεντάλιες, σέ χιλιάδω σχήματα.

Άν όμως ή βεντάλια της βασιλίσσης 'Αδ-Χοϊπέ είναι ή άρχαιότερη που σώζεται δέν είναι όμως ή παλαιότερη που όπ'ηξε. Γιατί πρό του τά έφευρεθή ή τεχνητή βεντάλια όπ'ηξε ή φυσική. Η πρωτοαρχική μορφή της βεντάλιας ήταν ένα πλατύ φέλλο δένδρου ή θαμνίου ή και ένα κλαδί άκόμα όλόκληρο, σάν μ' αυτά που μεταχειρίζονται και σήμερα άκόμη, οι Ιθαγενείς των νήσων του Σιρηνικού, για να δροσιζονται και για να διώχνουν συγχρόνως τις μύγες.

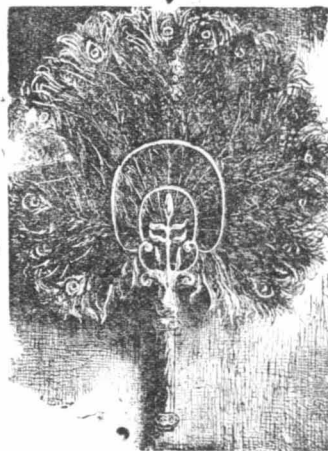
Οι Κινέζοι άνάγουν τήν έφευρεση της βεντάλιας στό έτος 1120 πρό Χριστό και τήν άποδίδουν στόν τότε βασιλεύοντα αυτοκράτορα Βου-βάνγκ, γιατί όλοι οι έφευρέται των Κινέζων άν δέν ήταν πρόγινες, ήταν άσφαλώς έξέχοντες πολιτικοί. Η άρχική μορφή της Κινέζικης βεντάλιας άπέτελετο από ένα κλαδί μπαμπού, γύρω στό όποιο σέ σχήμα ήμικυκλικό, ήταν κερφωμένα φτερά. Άργότερα όταν έγινε ή έφευρεση του χαρτίού τό 128 π. χ. (που μ' αυτό είναι κινεζική έφευρεση), οι Κινέζοι άνεκαστάτησαν τά φτερά της βεντάλιας μ' ένα κομμάτι λευκό ή χρωματιστό χαρτί, στερεωμένο έπάνω σέ λεπτά κοιλιάκια.

Η χάρτινες αύξ; βεντάλιες είναι και σήμερα άκόμη έν γρήγοι στην Κίνα, και τό σχήμα τους είναι σχεδόν ίδιο με τό πρό 2000 έτών. Όχι λιγώτερες από 300 εκατομμύρια τέτοιες βεντάλιες ζοδεύονται έτησίως στην Κίνα, γιατί κάθε Κινέζος, άνεξαρτήτως της κοινωνικής του τάξεως, της ηλικίας, του φύλου και της περιουσίας του κρατά μαζί του πάντοτε τήν βεντάλια του.

Στάς Ανατολικές Ινδίες, όπως μάς άναφέρουν τά αρχαία Ινδικά βιβλία, ή βεντάλια ήταν έν χρυσό από τους άρχαιότατους χρόνους, άπέτελετο όμως στην άρχή από φύλλα λατού ή φοίνικος. Άργότερα χρησιμοποιήθηκαν βεντάλιες από φτερά παγωνιού, ή δά πλούσιοι μεταχειρίζονται βεντάλιες από φτερά στρουθοκαμήλου. Η μόδα αυτή φαίνεται ότι εισήχθη εκεί από τήν Αίγυπτο. Βεντάλιες από φτερά στρουθοκαμήλου, στολισμένες με πολύτιμα πετράδια χρησιμοποιούνταν άκόμη και σήμερα στις Ινδικές αύλεις και σ'α παλάτια των Ναβέβ. Τέτοιες πολυτέλειες βεντάλιες χρησιμοποιούνταν σήμερα και ή κοσμική κυρία στην Έξόση. Επίσης και στην 'Ασσορία και στην Περσία ήταν γνωστή ή βεντάλια πρό έρωματων ατόνων. Στην Περσία μάλιστα χρησιμοποιούνταν τήν βεντάλια για να φρούξουν τήν φωτιά όταν κινδύνεζε να σβήσει, όπως δηλαδή έμεις σήμερα χρησιμοποιούμε τό φτερό. Έθωρετό μάλιστα ως Ιεροσού-

Θά γυμνάωη τή δόλια Πατρίδα Έγερθήτε, άδέρφια, κείρος !...

Αυτές ήταν ή πιότες φοιητικές ταραχές. Στά μετέπειτα χρόνια έχουμε τά Γαλβανικά, τά Εθαγγελικά, τό Όρεσταϊκά, σ'α όποια δυστυχώς χύθηκε και άνθρωπιο αίμα, χωρίς να ώφελήθη βέβαιον σέ τίποτε ή υπόληψη του Έθνικού Πανεπιστημίου. Σήμερα πάλι, τή στιγμή που γράφονται ή γραμμές αυτές άπειλείται γενική άπεργία των φοιτητών. Εδώμεθα μ' όλη μας τήν καρδιά, να κανονισθή τό ζήτημα αυτό σωστά, χωρίς θορύβους και ταραχές.

Έτρουσκική βεντάλια.

λία τά φρούξω κανείς τήν λεγή φωτιού με τό στόμα του, γιατί τήν έρόλιζε με τήν άναπνέη του.

Οι Αίγυπτιοι και οι Φοίνικες έρωρα εισήγαγον τήν βεντάλια και στην Ελλάδα, τήν μετακινούντες δέ τήν έσοχή αυτή ή Όμηρος και ή 'Ησόδος. Στην πελοποννησιακή άκμή της κατά τήν αρχαία έσοχή, έρωτος ή βεντάλια στην Έτρουσκία. Δουλιώδως δέν σώζεται σήμερα κορμια Έτρουσκική βεντάλια. Η άπεικονισμός όμως που βλέπομε στό έτρουσκικό βάσι μάς πείθουν, ότι οι βεντάλιες της έσοχής εκείνης ήταν πραγματικά καλλιτεχνήματα.

Κατά τήν κορκερατρία της Ρώμης ή βεντάλια έθωρετό ως άσφαίριτο συμπλήρωμα της γυναικείας τουαλέτας. Η εύγενής όμως Γαουλία δέν μεταχειριζόταν ποτέ μόνη της τήν βεντάλια της. Τήν δουλειά αυτήν τήν ένόθετε σέ άφιερμένε δούλης που έν είχαν τίποτε άλλο τά κάνουν παρά να δροσιζούν τήν κυρία τους.

Κατά τήν Μεσαίωνα ή βεντάλια έχρησιμοποιείτο και στους ναύτες κατά τήν λειτουργία. Στό Βετάνων π. χ. ο διάκονος κοστούσε τό ριπίδιο έπίνω από τό 'Άγια Μυστήριον, για να άπομακρύνει κάθε έν τομο πύθη τήν οποία να περδεί κοντά σ' αυτό. Άκόμη και σήμερα στις έπίσημες τελετές της Καθολικής έκκλησίας, δεξιά και άριστερά από τον Πάπα, βαδίζουν κληρικοί που κρατούν σ'α χείρα τους πελώριες βεντάλιες από φτερά παγωνιού.

Ός συμπλήρωμα της γυναικείας τουαλέτας ένεκαίνισθη ή βεντάλια για πρώτη φορά κατά τους νεώτερους χρόνους στην Γαλλία, και σ' αυτό στήριζεται ή παράδοσι ότι ή βεντάλια είναι γαλλική έφευρεσις. Από τήν Γαλλία ή χρήση της βεντάλιας γενικώθηκε σέ όλο τό πολιτισμένο κόσμο για να ξεπύση έντελώς σχεδόν στις ήμέρες μας.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

Ο ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ ΧΤΙΣΤΗΣ

Ένας γέρος κάτοικος της Μακόν, της πατρίδας του Λαμαρτίνου, ο όποιος είναι σήμερα παραπάνω από εκατό χρόνων κ' ο όποιος είχε γνωρίσει τον μεγάλο ποιητή κατά τήν παιδική του ηλικία, διηγείτο τελευταίως σέ μερικούς Γάλλους δημοσιογράφους ότι ο Λαμαρτίνος ήταν πιο περήφανος για τ' άμπέλια του των όποιων τήν καλλιέργεια φρόνιζε ο ίδιος παρά για τό ποιημάτι του.

Δέν είμαι έρωσιτέχνης στην καλλιέργεια των άμπελιών, έλεγε συχνά. Είμαι συστηματικός καλλιεργητής. Θάρρη μάλιστα μιά μέρα που θα μ' έθεσαν ως τό μεγαλύτερο άμπελοσκόπο της Γαλλίας.

Και δείχνοντας μιά μικρή στοά του κήπου του, τήν όποια είχε χτίσει ο ίδιος, έπρόσθετε μ' έθουσιασμό :

Μέσα σέ πενήντα χρόνια οι σίτοι μου θα έχουν λιμωγνή έντελως, με όποιες πενήντα από δω και βλέπεις αυτή τή στοά θα λήη : Πρόβει να όμολογήσομε ότι, μολονότι ο Λαμαρτίνος έγραφε κακούς σίτους, έν τούτοις ήξερε κ' έζηει !...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ, ΤΟΥ ΣΑΜΦΩΡ

Μιά φορά, προσέφεραν στό Μ... μιά όσην με μεγάλο μισθό, τήν όποια όμως δέν θα δεχότανε ποτέ ένας τίμιος άνθρωπος. Ο Μ... άφ' νήθους να πάρη αυτή τή όσην, λέγοντας :

— Τό έξορο ότι ο άνθρωπος, ζή με τό χοήμα. Δέν πρόβει όμως και να ζή για τό χοήμα.

Κάποιος συνήθισε να λήη για ένα όγαϊο στή :

— Ο άνθρωπος αυτός δέν τό έχει σέ τίποτα να κάρη όλόκληρο τό σπείρας για 'Η βεντάλια της Μα. να ψήση δυό αυγά.

